

Marijina golobica.

Na fasadi visoke cerkve, ob vzhodju kipa Brezmadežne, je gnezdila drobna, bela golobica.

Kljub lakoti in žeji je dan za dnem, noč za nočjo potrpežljivo sedela v gnezdecu. Le kadar je bila lakota prehuda, se je spustila na tla, poiskala bežno par drobtinic, potem pa se je takoj spet vrnila.

Mirno je gnezdila golobica pod varstvom Marijinega kipa, čakala in poslušala, kdaj se prebude mladički in prekljujejo tanke jajčne lupinice.

Pa tudi cerkovnikov Stanko je čakal. Zadnjič, ko se je vračal iz šole, je opazil gnezdece. In zdaj je oprezal vsak dan okoli golobice, ki ni vedela, na kaj fant čaka, in ga je gledala prijazno z rdečimi očki.

Končno je dobila mladička. Mala, nerodna sta čepela v gnezdecu in neprestano odpirala lačna kljunčka. Golobica ju je pitala, kakor dobra, skrbna mamica.

Ko je Stanko zagledal mladička, je še bolj ko prej lazil okoli golobice. In ko je golobica nekoč odletela, se je Stanko urno kot mačka povzpел na zid, zagrabil preplašena mladička in ju odnesel domov.

Doma ju je zaprl v gajbico, jima nalil vode in nasul semena. Mladička sta trepetala, žalostno obračala glavici in odpirala lačna kljunčka. Saj še nista znala sama pobirati.

Zvečer ju je Stanko pokazal mami:

»Mamica, glej, golobčka sem prinesel. Izredim ju in ko doraseta, ju bomo spekli!«

Mati je bila huda.

»Stanko, ti si neumen. Saj vendar vidiš, da sta golobčka še premlada. Ubogi živalci, saj niti jesti še ne znata! Takoj ju moraš nesti nazaj, razumeš?«

Stanko je nerad obljubil.

Odnesel je mladička. Toda ne h golobici, ampak na podstrežje, da ju skrrije pred materjo.

»Se že naučita jesti, če bosta lačna,« si je mislil.

Ko je šel drugo jutro mimo cerkve, je videl golobico, kako je žalostno letala okoli razdrtega gnezdeca in iskala mladička. Potem pa je utrujena sedla na rame Brezmadežne, kakor da njo prosi pomoči.

Stanka je zapekla vest. Obrnil se je proč in odhitel v šolo.

Pri verouku je nenadoma začel govoriti katehet o golobici na župni cerkvi. Pripovedoval je, kako je sedela golobica v gnezdecu in kako je pozneje hranila mladička. Včeraj pa je neki zlobnež razdril tisto gnezdece in odnesel golobčka. In zdaj plahuta revica okoli in ju išče.

»Grd, zloben človek je moral biti, ki je to storil ubogi, nedolžni živalci!« je zaključil gospod katehet pripovedovanje in ostro pogledal učence.

Stanko je rdel in gledal v klop. Čutil je, da so pogledi sošolcev uprti vanj. Saj jim je že večkrat pripovedoval, da bo golobici vzela mladiče. Tudi gospod katehet je zagledal Stankovo zadrego. Ostro ga je vprašal:

»Stanko, ali morda ti veš, kdo je bil tisti?«

Stanko je vstal.

»Ne!« je zajecljal, »jaz nič ne vem!«

»Res?«

»Res!« se je zlagal.

Gospod katehet ga je čudno pogledal in ga ni več spraševal.

Ko se je vrnil Stanko iz šole, je takoj odhitel na podstrežje. Zdelo se mu je, da dopoldne gospod katehet ni verjel njegovi laži in zato je hotel vseeno odnesti mladička nazaj h golobici. Tudi vest ga je še huje pekla. Kesal se je, ker se je zlagal gospodu katehetu.

Približal se je h gajbici in se prestrašil. Živalci sta bili mrtvi, Stanko je obžaloval, ker ni ubogal mamice. Kaj bo, če zve gospod katehet, da je on umoril uboga golobčka!

Nesel je ptička na vrt in ju skrivaj zakopal.

»Tako bo najbolje,« si je mislil. »Zdaj ne bo nihče zvedel, da sem jaz tisti »grdi, hudobni človek«, kot je rekel gospod katehet.

Pa ni bilo tako.

Ko je zvečer legel in zaspal, je zasanjal čudne sanje. Zdelo se mu je, da so se tiho odprla vrata njegove sobe. Angel v rožnati halji in z zlato zvezdo na čelu je pristopil k njegovi postelji.

»Pojdi z menoj!« ga je tiho pozval.

Stanko je vstal, se oblekel in odšel z angelom.

Pred hišo ju je čakal svetel voz iz samih zvezdic. Drobni, ljubki angelčki so bili kakor konjički vpreženi v njem. Na kodrastih glavicah so imeli bele čopke, okoli vratu pa srebrne kraguljčke.

»V nebesa!« je zapovedal Stankov spremljevalec in angelčki so poleteli proti žarečim zvezdicam.

Šele pred nebesi so se ustavili, Angel in Stanko sta izstopila iz voza in odšla skozi blesteča, zlata vrata v nebesa.

Okoli Stanka so žarele zvezde, angelčki so peli — oh, bilo je tako lepo!

Angel je vodil Stanka skozi rdeče, rumene, zelene, zlate in srebrne dvorane, v katerih so se igrali angelčki v zlatih, srebrnih, rumenih, zelenih in rdečih haljicah.

Stanko jih je gledal in si zaželel, da bi imel tudi on tako krasno haljico in bi se smel igrati z angelci.

»Kam neki me pelje?«, je ugibal, ko se angel nikjer ni hotel ustaviti. Končno sta obstala.

Stanko se je ozrl okrog.

Prišla sta v belo dvorano, ki je bila lepša od vseh. Bele lilije so bile posute po tleh. Po njih so stopali kodrolasi angelčki v belih haljicah in z belimi zvezdicami na čelu. Igrali so na srebrne piščali in prepevali z drobnimi glaski.

Sredi dvorane pa je stala prekrasna žena. Snežnobela halja ji je lila do tal. Svetlomoder pas ji je objemal ledja in prav tak plašč je imela okoli ramen. Glava ji je tožno klonila. Okoli zlatih, razpuščenih las pa je žarelo veliko svetlih zvezd.

Stanko je strmел. In tedaj šele je zagledal, da sedi na desni rami te lepe žene bela golobica.

Spomnil se je svojega greha in zatrepetal.

Žena je dvignila glavo in ga pogledala. Tedaj jo je Stanko spoznal. Bila je Brezmadežna, katere kip je stal na pročelju župne cerkve, in golobica na njeni rami je bila ona, ki ji je Stanko ugrabil mladiča.

»Ti si Stanko?« ga je vprašala Brezmadežna z mehkim glasom.

»Da!« je zajecjal in sklonil glavo.

»Zdaj, zdaj,« si je mislil in trepetal, »gotovo pokliče samega Luciferja, da me kaznuje za moj greh.«

Pa to se ni zgodilo. Kakor pesem tožnega slavčka ga je pobožal glas:

»Povej, zakaj si storil zlo moji golobici? Zakaj si ji ugrabil mladička?«

Tožno ga je gospa pogledala in iz lepih oči sta se ji utrnili dve solzi.

Marija je jokala zaradi njega! Zaradi njega!

Stanko je padel na kolena in zahtel.

»Saj sem ju hotel nesti nazaj, pa sta že poginila. Odpustite! Odpustite!« — — Prebudil se je.

Mati se je sklanjala nad njim in ga v skrbeh spraševala:

»Kaj ti je? Pa zakaj jokaš?«

Oklenil se je je in ji povedal svoj greh in sanje.

»Vidiš, zakaj me nisi ubogal? Uboge živalce si mučil. Ali te ni sram!«

Drugo jutro pa je šel Stanko h go-

spodu katehetu. Brez strahu mu je vse povedal.

Dobri gospod ga je pokaral. Potem ga je pa lepo poučil, kako mora ravnati, da Marija ne bo več jokala zaradi njega.

Stanko se je res poboljšal. Nič več ne preganja ptičkov in vsak dan, ko se vrača iz šole, se ustavi pri kipu Brezmadežne in nasuje njeni golobici drobtinic. Tako dela že dolgo in Brezmadežna ga gleda in se mu smehlja...

